

бира се. И кждѣ. — Въ моето висяще като люлка креватче! Баща ми стоеше до менъ и, като видѣ, че съмъ се събудилъ, каза ми: твоятъ викъ ни изплаши!

Но азъ бѣхъ още съненъ и извикахъ: държали се още за мѣсеца?

— Той залѣзе одавна — отвърна баща ми. А ти иди на кладенеца и наплискай лицето си съ съ студена вода; тогава ще ти стане по-весело.

— Но азъ искахъ да видя старата гора! продължавахъ да му приказвамъ.

Баща ми се изсмѣ: и азъ, каза той, много пжти съмъ искалъ да я видя, но не съмъ я виждалъ. Сигурно ще я видишъ други пѣть. Има още врѣме.

Той свирна слѣдъ това на кучето си и излѣзе отъ кжци.

Да, но азъ видѣхъ слѣдъ нѣколко врѣме на истина старата гора. Това не бѣ вече сънь, като тогава.

Но за истинското ходене въ старата гора стариятъ капитанъ ще ви разкаже други пжть. За днесъ стига толкова.

Момчетата извикаха силно: ура, ура да живѣе стариятъ капитанъ! Тѣ му поблагодариха и пожелаха да живѣе още много, много години!

Тръгнаха си къмъ кжци, а Димо каза: като завали другъ пжть дъждъ, ние ще дойдемъ пакъ при стария капитанъ и ще го накараме да ни разкаже и други приказки, съгласенъ ли си, Томо?

— Да! — отговори Томо и се засмѣ.

Отъ нѣмски: *Д. Николовъ.*